

„Jo, det er mit Hjem,“ svarede Præsten tørt og satte sig uopfordret ned.

Mens Dagen hældede, holdt de tre forhenværende Studenterkammerater med Besvær en Slags Samtale vedlige. Især var Præsten meget ordstille. Det blev for hans Vedkommende ikke til stort mere end nogle smaa Grynt til Bekræftelse eller Benægtelse. Navnlig var han paa sin Post overfor Asmus Hagen, hvis broderede Silkevest og hele københavnske Façon fra første Øjeblik havde virket paa ham som en rød Parasol paa en Tyr. Tilsyneladende ganske fraværende, men med et aarvaagent Blik bag Brillerne, sad han tilbagelænet i Stolen og hørte paa hans Historier, mens han respektløs gned sig over sin ubarberede Hage med en skrækkelig Lyd som af Sandpapir.

Naar han en sjælden Gang tiltalte Asmus Hagen, var det slet og ret med Navn. Overhovedet gjorde han sig Umage for at vise Ligegyldighed for hans tidlig vundne Berømmelse, som han i Virkeligheden heller ikke paa nogen Maade misundte ham. Hvad betød sligt i Evigheden? Hvordan saae en saadan lille, lapset Professor ud i Guds Øjne?

Da Torben tilsidst fortalte ham om Anledningen til Vennens Besøg og om den mirakuløse Helbredelse, der var stillet ham i Udsigt, tænkte han først, at det skulde være en Slags Vittighed, maaske et Forsøg paa at have ham til Bedste. Hans Blik flyttede sig med Mistro fra den ene til den anden, og da det gik op for ham, at det virkelig var Alvor, vogtede han sig vel for at ytre